

ת"פ 44579/03/21 - מדינת ישראל נגד ראמי ערפאת

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 44579-03-21 מדינת ישראל נ' ערפאת

בפני	כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב
בעניין:	המאשימה
	מדינת ישראל
	נגד
הנאשם	ראמי ערפאת

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של גניבת רכב בצוותא עם אחר בניגוד לסעיף 413ב + סעיף 29א) לחוק העונשין, כניסה לישראל שלא כדין בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**"), נהיגה ללא רישיון נהיגה בניגוד לסעיף 10א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") ונהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש) תשל"ל - 1970 (להלן: "**פקודת ביטוח רכב מנועי**") וזוכה מביצוע עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

בהתאם לעובדות בהן הורשע הנאשם, במועד הרלוונטי לכתב האישום, לנאשם שהוא תושב האזור לא היה אישור כניסה ו/או עבודה ו/או שהייה בארץ, כנדרש על פי החוק, למעט היתר כניסה למרחב התפר בלבד, בין השעות 5:00 ל- 19:00.

במועד הרלוונטי לכתב האישום לא החזיק הנאשם ברישיון נהיגה תקף לשטחי מדינת ישראל.

בני הזוג פ' וב' ר' (להלן: "**המתלוננים**"), מתגוררים ברח' ב.... (להלן: "**הבית**") והיו המחזיקים החוקיים ברכב אאודי מ.ר. XXXXXX (להלן: "**האאודי**") וברכב סקודה מ.ר. XXXXXX (להלן: "**הסקודה**").

בתאריך 7.12.20 בשעה 01:00 לערך, פרצו לבית אחרים, שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה, ונטלו משם את מפתחות רכבי האאודי והסקודה, תכשיטים בשווי של 90,654.06 ₪ וכסף מזומן בסכום של 15,000 ₪, כל זאת ללא תביעת זכות ובמטרה לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו.

במקביל, הנאשם ושותפו מוחמד פרך (להלן: "**מוחמד או השותף**"), נכנסו לישראל שלא כדין והגיעו לרכב האאודי ורכב הסקודה על פי הכוונה של האחרים באזור טייבה ישראל, במקום מדויק שאינו ידוע למאשימה. הנאשם ומוחמד נכנסו למכוניות והסיעו אותן כאשר הנאשם נוהג ברכב האאודי ואילו מוחמד נוהג ברכב הסקודה לשטחי הרשות, לשם העברתם לאחרים (להלן: "**האירוע**").

טיועוני המאשימה לעונש:

המאשימה טענה בכתב (טע/1) ובעל פה, כי הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, הם זכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה, ומניעת כניסתם של זרים למדינה ללא אישור השלטונות, מנימוקים ביטחוניים, חברתיים וכלכליים.

באשר לעבירה של גניבת רכב נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם קניינו של הפרט, פגיעה באמון הציבור ושלטון החוק ובאשר לעבירות התעבורה שביצע הנאשם נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם בטחון הציבור ומשתמשי הדרך.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי הנאשם עשה דין לעצמו כאשר שהה באופן בלתי חוקי בגבולות מדינת ישראל, תוך שהוא מבצע עבירות נלוות חמורות. לטענת המאשימה לעבירות קדם תכנון, כאשר הנאשם נכנס לשטחי המדינה במטרה לגנוב את הרכב ולהעביר אותו לשטחי הרשות.

עוד נטען כי האירוע יכול היה להסלים לאלימות מאחר וקיים פוטנציאל להתקלות עם בעלי הרכב, ועם אזרחים. המאשימה הוסיפה וטענה כי מאחר והנאשם נהג ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח פוטנציאל הנזק היה גדול כלפי הציבור בכלל ומשתמשי הדרך בפרט.

לאור נסיבות ביצוע העבירות, כמותן ומהותן נטען כי הפגיעה בערכים המוגנים מצוי ברף הגבוה.

המאשימה הפנתה לגזר הדין שניתן בעניינו של השותף מוחמד (ת/6) אשר צירף תיק נוסף בנסיבות דומות, כאשר שם נקבע מתחם עונש הולם בגין כל אירוע אשר נע בין 12 ובין 24 חודשי מאסר בפועל. על השותף נגזרו 20 חודשי מאסר בפועל והופעלו מאסרים מותנים כך שסה"כ הושת על השותף לרצות 26 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

חרף הכלל של אחדות הענישה ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ל- 30 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. לתמיכה בקביעת המתחם הפנתה המאשימה לפסיקה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות נטען כי הנאשם, יליד 1997, אמנם נעדר עבר פלילי, אך אין להתעלם מכך שבחר לנהל את התיק והורשע ולכן אין לזקוף לזכותו חיסכון בזמן שיפוטי.

עוד נטען, כי בעניינו של הנאשם לא הוגש תסקיר ולכן אין לסטות ממתחם העונש ההולם בעניינו משיקולי שיקום.

באשר לעונשו של הנאשם בתוך המתחם ביקשה המאשימה לגזור על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי משמעותי למתלוננים, קנס והתחייבות להימנע מביצוע עבירות בהן הורשע בעתיד ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש:

ב"כ הנאשם ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות תיק זה נע בין חודשיים מאסר בפועל ל- 10 חודשי מאסר בפועל וביקשה לגזור על הנאשם עונש בתחתית המתחם נוכח העדר עבר פלילי לחובתו. ב"כ הנאשם הגישה פסיקה התומכת במתחם שהציעה (טע/2).

עוד ביקשה ב"כ המאשימה לתת את הדעת לעונש שהושת על השותף לדבר העבירה, אשר בנוסף להרשעה בתיק זה

הורשע במקרה נוסף של גניבת רכב. בעניינו של השותף נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בגין כל אירוע וגזר עליו עונש של 26 חודשים נוכח עברו הפלילי, ולאחר שהופעלו תנאים מתיקו הקודמים בגין שהיה לא חוקית בישראל וגניבת רכב.

באשר לניהול ההליך עד תום, הדגישה ב"כ הנאשם כי אין לזקוף זאת לחובתו של הנאשם, אשר במהלך הניהול היו לו טענות משפטיות כבדות משקל.

עוד הפנתה ב"כ הנאשם למצבו הבריאותי של הנאשם, כפי שנפרס במהלך שמיעת התיק, והן לבעיות בריאותיות חדשות שהתגלו לאחרונה.

אשר על כן ביקשה ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש בתחתית המתחם ולהימנע מהטלת פיצוי למתלוננים, נוכח חלקו ב"שרשרת" גניבת הרכבים ונוכח מצבו הכלכלי. עוד ביקשה ב"כ הנאשם לתת את הדעת לעובדה כי הנאשם זוכה מעבירה של קשירת קשר ועל כן ביקשה לקבוע כי לא קדם תכנון מוקדם לביצוע העבירה.

דברי הנאשם:

בטרם גזירת העונש אמר הנאשם כי מפאת כאבים הוא מתקשה לדבר.

דין והכרעה:

הנאשם הורשע בביצוע עבירה של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח ושהיה בישראל שלא כדין. הגם שמדובר במספר עבירות שביצע הנאשם הן נעברו באותו מועד, ברצף זמן אחד ובמהלך אותו אירוע. משכך, העבירות בהן הורשע הנאשם, מהוות אירוע אחד בהתאם למבחן "הקשר ההדוק", ואקבע מתחם עונש הולם אחד לגבי כלל העבירות בהן הורשע הנאשם.

תיקון 113 לחוק העונשין קובע כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק העונשין, תשל"ז - 1977), על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה, שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כשבתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם (סעיף 40ג לחוק הנ"ל).

הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות:

הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם הם רבים ומגוונים. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה של שהייה בלתי חוקית הינו זכותה של המדינה לקבוע את הזהות של באים בשעריה ולהתנות את כניסתם בתנאים. כמו כן מביצוע עבירה זו אף נפגעת תחושת בטחון הציבור.

מביצוע עבירה של גניבת רכב, נפגעת זכותו של הפרט לקניינו ובראייה יותר מרחבית נגרם גם נזק כלכלי כללי, אשר מייקר את ביטוחי הרכב והצורך לנקוט בפעולות על מנת להגן על הרכבים בפני הגניבה.

פעמים רבות עמד בית המשפט העליון על חומרתה של עבירת גניבת הרכב, בה הורשע המבקש, הגורמת נזק מידי לבעל הרכב וכן נזק כלכלי רחב לציבור, וכי למעשה מדובר בתופעה שהפכה ל-"מכת מדינה" המצריכה לנקוט בענישה מחמירה (ע"פ 7163/13 כסוואני נ' מדינת ישראל (03.08.2014); רע"פ 7890/10 מליטאת נ' מדינת ישראל (01.11.2010)).

ביצוע עבירות תעבורה, בדגש על נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה, פוגעות בשלומם וביטחונם של משתמשי הדרך.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים:

הגם שהנאשם זוכה מביצוע עבירת הקשר, מהעובדות בהן הורשע עולה כי לגניבת הרכב קדם תכנון מדוקדק. העבירה בוצעה בצוותא עם מוחמד, לאחר תיאום ביניהם וחלקו של הנאשם היה חלק משמעותי ובלתי נפרד משרשרת גניבת הרכב, כאשר שימש כמי שהעביר את הרכבים הגנובים משטחי ישראל לשטחי הרשות.

כתוצאה מגניבת שני כלי רכב, נגרם נזק כלכלי רב, לאחר שהמכוניות לא אותרו לעולם, הן לבעלים של כלי הרכב והן לחברת הביטוח, אשר הייתה אמורה לשפות את בעלי כלי הרכב בגין הגניבה.

משכך אני קובעת כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם היא ממשית.

הענישה הנוהגת:

עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים, כאשר כל אחד מהצדדים ביקש לתמוך בה את קביעת המתחם שהוצע על ידו. בנוסף מצאתי להפנות למספר פסקי דין נוספים:

· ברע"פ 1052/17 ג'בארין נ' מדינת ישראל (12.03.17) הורשע המבקש, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה ברכב ללא ביטוח. המבקש הגיע לאולם אירועים, נטל מפתחות של רכב מתיקו של המתלונן, ויצא מהאולם. לאחר מכן, נכנס המבקש לרכב, אסף ממקום סמוך אדם נוסף ונסע לכוון דהריה. כאשר הגיע המבקש עם הרכב למחסום מיתר, נעצר המבקש על ידי שוטר. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר בפועל עד שנה והשית על המבקש, נעדר עבר פלילי עונש של 4 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית. המשיבה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי על קולת העונש, ובמסגרתו נטען, כי בית משפט השלום טעה בקביעת מתחם הענישה. בית המשפט המחוזי קבע כי **הרף התחתון של המתחם הוא אמנם מאסר לתקופה שניתן לרצותה בעבודות שירות, אך הרף העליון יכול לעלות על שנת מאסר בפועל**. בית המשפט המחוזי החמיר את עונש המאסר אשר הושת על המבקש, ל-8 חודשי מאסר, לריצוי בפועל. יתר חלקי גזר הדין של בית משפט השלום, נותרו על כנם. בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט העליון נדחתה.

· ברע"פ 1123/18 דבארי נ' מדינת ישראל (14.03.18) הורשע המבקש, לאחר הודאתו, בעבירות של גניבה, ניסיון לגניבת רכב, איומים, ונהיגה ללא רישיון נהיגה. המבקש נטל את מפתחות רכבו של המתלונן, הניע את הרכב והחל לנסוע בו, בעוד המבקש אינו מחזיק בידי רישיון נהיגה כדין. המתלונן דלק אחרי המבקש ברכב אחר והשיגו, ובכך מנע את גניבת רכבו. בשלב זה, נטש המבקש את הרכב וברח מהמקום רגלית, המתלונן רדף אחריו, השיג

אותו ואחז בגופו, ובתגובה איים המבקש על המתלונן כי יפגע בו באמצעות סכין שהייתה ברשותו, לדבריו. בשלב זה, הגיע למקום רכב אחר בו נהג חברו של המבקש, אשר ליווה אותו במעשה הגניבה והשניים נמלטו מהמקום בנסיעה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 12 ובין 24 חודשי מאסר בפועל**. על המבקש הושת עונש של 13 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הפעלת עונש מאסר מותנה בן שלושה חודשים, תוך צבירת חודש אחד לעונש שהוטל, כך שהמבקש ירצה 14 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי אשר נדחה, כאשר בית המשפט קבע כי צדק בית משפט קמא בקובעו, כי בתחתית מתחם העונש ההולם יש להציב עונש של מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט העליון נדחתה אף היא.

ברע"פ 2054/18 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** (12.03.18) המבקש הורשע, על פי הודאתו, בביצוע עבירות של גניבת רכב, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, נהיגה פוחזת ברכב, ונהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 לבין 25 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים**. על המבקש הושתו 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו בצירוף ענישה נלווית. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

ברע"פ 1108/15 **שעאבנה נ' מדינת ישראל** (24.2.15) המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של גניבת רכב, והחזקת כלפי פריצה בשני אישומים. על פי האישום הראשון, הגיע המבקש בשעת לילה יחד עם אדם נוסף, לחניון של סופר כאשר האחר נכנס לרכב ונסע אל מחוץ לחניון, כשהמבקש מתצפת ומכוון אותו אל עבר היציאה. באישום השני החזיק המבקש ברכבו מפתח גלגלים, מספריים מאולתרות, מספריים, וכפפות, ללא הסבר סביר לכך. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל- 24 חודשי מאסר בפועל** באישום הראשון והשית על המבקש עונש כולל עבור שני האישומים של 14 חודשי מאסר, לריצוי בפועל, בצירוף ענישה נלווית. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחו.

ברע"פ 9963/16 **ליברטי נ' מדינת ישראל** (22.12.16) המבקש הורשע, לאחר הודאתו, בביצוע עבירה של גניבת רכב. המבקש עבד בחברה בה שימש המתלונן כמנהל עבודה. המתלונן העביר למבקש רכב בשווי 107,000 ש"ח שהושכר מטעם החברה, והמבקש שכפל את המפתח לרכב. מספר ימים לאחר מכן נכנס המבקש לרכב בעת שחנה ליד ביתו של המתלונן ונסע מהמקום, ובהמשך מכר אותו לאחר בתמורה ל-8,500 ש"ח. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ובין 18 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על המבקש עונש של 8 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה.

בעפ"ג 10851-05-15 **מדינת ישראל נ' צאלח** (06.07.15) הורשע המשיב, על פי הודאתו, בעבירת כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ברכב ללא ביטוח. על פי עובדות כתב האישום בו הורשע המשיב אחר התפרץ לרכב, וגנב אותו באופן שנסע עמו עד מקדש הבהאים בכרמל, שם יצא מן הרכב והעבירו למשיב. המשיב גנב את הרכב בתמורה לסכום כסף שהובטח לו על מנת להעביר את הרכב לג'לג'וליה. המשיב נהג ברכב ללא רישיון נהיגה, וללא פוליסת ביטוח בתוקף, עד אשר נעצר במחסום משטרה ונמצא כי המשיב, תושב השטחים, נכנס לישראל ושהה בה בניגוד לחוק. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין מאסר של 6 חודשים לבין מאסר של 18 חודשים**. על המשיב נגזרו 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וענישה נלווית. המשיבה הגישה ערעור על קולת העונש לבית המשפט המחוזי, אשר קבע כי העונש שנגזר חורג לקולא מרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים, וזאת בשים לב לעובדה כי בהרשעתו הקודמת נגזר על המשיב בגין אותו

מעשה עונש מאסר של 14 חודשים, וחרף זאת המשיב חזר לסורו, וביצע אותן עבירות וכן עבירות נוספות. לאחר שצוין כי ערכאת הערעור לא ממצה את הדין, העמיד בית המשפט המחוזי את עונשו של המשיב על 17 חודשי מאסר בפועל. יתר רכיבי גזר הדין נותרו ללא שינוי.

· בעפ"ג 57089-03-14 **מחפוז נ' מדינת ישראל** (02.07.14) הורשע המערער לאחר הודאתו בעבירת גניבת רכב. המערער גנב רכב בירושלים והחל בנסיעה לכיוון מחסום קלנדיה. בהגיעו למחסום זוהה המערער ע"י מאבטחים, יצא מהרכב והחל להימלט בריצה מהמקום ולאחר מרדף קצר, נתפס ונעצר. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר בפועל לתקופה שבין תשעה חודשים לשנתיים**. לאור הודאתו של המערער, גילו הצעיר, נסיבותיו האישיות והעובדה שהיה נתון בתנאים מגבילים במשך מספר חודשים החליט בית משפט קמא להטיל על המערער עונש מאסר בפועל ברף התחתון של מתחם הענישה ההולם, והעמידו על 9 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. ערעור שהגיש המערער לבית המשפט המחוזי נדחה.

באשר לאחידות הענישה: "כידוע, עקרון השוויון בענישה הוא כלל יסוד בתורת הענישה; ועל פיו ובמידת האפשר יש מקום להשית עונשים דומים על נאשמים שפשעו יחדיו ובנסיבות דומות (ראו: ע"פ 1656/16 **דוידוביץ נ' מדינת ישראל** (20.03.2017), בפסקה 99) (ע"פ 2805/15 **סגיר נ' מדינת ישראל**, פסקה 14 (24.7.2017))."

בהתאם להוראת סעיף 40ג, ובשים לב למגוון העבירות בהן הורשע הנאשם, הגם שקבעתי כי מדובר באירוע פלילי אחד ובשים לב לעיקרון אחידות הענישה, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם לעבירות, בהן הורשע הנאשם, נע בין 12 ובין 24 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית**.

בעניינו של הנאשם לא מצאתי כי קיימות נסיבות המצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם שקבעתי לעיל לחומרא או לקולא.

באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם שקבעתי:

הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום וזו זכותו. יחד עם זאת, גם אם לא ניתן לזקוף עובדה זו לחובתו, הוא אינו זוכה להקלה השמורה למי שמודה בהזדמנות הראשונה, נוטל אחריות על מעשיו וחוסך זמן שיפוטי.

לקולא שקלתי את העדר עברו הפלילי של הנאשם, את גילו הצעיר ומצבו הבריאותי.

לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות שלעיל מצאתי, כי עניינו של הנאשם מצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

לאור כל האמור לעיל, ובשים לב לעקרון אחדות הענישה, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 16.3.21 - 2.4.21.

ב. מאסר על תנאי בן 5 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי בתקופת התנאי לא יעבור הנאשם על אחת העבירות בהן הורשע בתיק זה, ויורשע בגינה.

ג. אני פוסלת את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 12 חודשים מיום שחרורו ובמצטבר לכל עונש פסילה שהוטל על הנאשם בתיקים אחרים, אם הוטלה. הנאשם הצהיר כי מעולם לא הוציא רישיון נהיגה ועל כן אין צורך בהפקדת רישיון או תצהיר.

ד. אני מורה על פסילה על תנאי למשך 6 חודשים מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה וזאת למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, ויורשע בגינה.

בשים לב למצבו הכלכלי של הנאשם והעובדה כי המתלוננים היו אמורים לקבל שיפוי מחברת הביטוח, ונוכח העובדה כי על השותף לא הוטל עונש של תשלום פיצוי, מצאתי לא להטיל על הנאשם תשלום פיצויים. כך גם לא מצאתי להשית עונש של קנס או התחייבות כספית.

לאחר סיום ריצוי העונש ישוחרר הנאשם במחסום.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד אלול תשפ"ב, 20 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.